

[Brixtofts.]

notat, udvalget har fået som bilag nr. 5, står der på side 8:

„Den under A nævnte fremgangsmåde vil efter direktoratets opfattelse være vurderingsteknisk anvendelig også uden en længere forberedelsesperiode.“

Kritikken mod selve lovforslaget er meget svag. Det er typisk, at man går i gang med at diskutere alt andet end selve forslaget. Man begynder at tale om promiller, både de promiller, vi har talt om tidligere, og procenter, og om skattelettelser, men alt dette drejer det sig overhovedet ikke om. Der er f. eks. talt om, at forslaget sigter på skattelettelser på et par milliarder kroner til grundejerne. Det er overhovedet ikke det, forslaget drejer sig om, og det er kun udtryk for svaghed hos dem, der argumenterer mod forslaget, at man begynder at tale om alt muligt andet. Eller man begynder at tale om alle disse tekniske vanskeligheder, som arbejdet i udvalget klart har vist der ikke er grundlag for at tale om. Eller man er begyndt at tale om, at man ikke har klargjort alle konsekvensændringer på det ene og det andet område; og hvordan virkningen vil være for New Zealand og for andre områder, har man ikke klargjort på forhånd, og derfor kan man ikke gennemføre forslaget.

Alt dette viser, at det ikke er selve forslagets indhold, man er imod; man er altså bare imod, at dette forslag vedtages nu, og det må man så gætte på årsagerne til.

Man må nok formode, at det er helt andre årsager end egentlig saglige årsager, der ligger bag ved afvisningen af venstres forslag, ikke mindst bag afvisningen fra kristeligt folkepartis side. Vi ved jo, at i kristeligt folkepartis partiprogram fra 1971 går man varmt ind for forslaget om kontantvurdering. Vi ved fra første behandling, at kristeligt folkeparti går varmt ind for forslaget. Hvad er det så egentlig, der har fået kristeligt folkeparti til at ændre mening? Det kunne jo være rart at få at vide, på hvilket punkt det er, man mener forslaget er forkert, når man tidligere så varmt har kunnet gå ind for forslaget.

Når regeringen afviser forslaget, er det også ud fra disse propagandafremstillinger om, at det er et forslag, der sigter på at lette grundejerne for en beskatning. Jeg vil godt

sige til regeringen, at hvis man tror, problemerne efter den kommende 16. alm. vurdering bliver mindre ved at afvise venstres forslag, så tager man fejl. Problemerne bliver større, for vi ved alle sammen, at den kommende 16. alm. vurdering vil varsle store stigninger i vurderingerne for alle typer af ejendomme, og vi ved også, hvilke problemer det kan føre til. Hvis venstres forslag blev vedtaget, kunne man få en langt mindre stigning i vurderingerne, og derfor vil det være det rigtige tidspunkt at indføre et rigtigt vurderingsprincip på.

Venstre vil derfor naturligvis stemme for sit eget ændringsforslag og stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Ove Jensen (FP):

Ved første behandling af dette lovforslag om kontantvurdering gav fremskridtspartiet udtryk for, at vi ikke betragter dette forslag fra venstre som en løsning på problemerne vedrørende vurderingen af landets faste ejendomme. Vi gav dog samtidig udtryk for, at vi betragtede forslaget som en forbedring i forhold til nugældende regler, og at vi derfor ville se velvilligt på forslaget under udvalgsbehandlingen.

Da vort eget forslag nr. 119 om ejendomsvurderingsreformen ikke kan vente tilslutning, betragter vi kontantvurderingsforslaget fra venstre som den bedste løsning, der i øjeblikket findes til at modvirke de uheldige virkninger af den 16. alm. vurdering.

Vi vil stemme ja til det stillede ændringsforslag og anbefaler naturligvis vort eget underændringsforslag til vedtagelse.

Gudme (RV):

Hr. Brixtofte taler om, at der ved denne sags behandling er blevet blandet en forfærdelig masse uvedkommende ting ind i debatten. Det er da muligt. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at også hr. Brixtoftes eget parti bærer et ansvar i så henseende.

For mit partis vedkommende kan jeg melde hus forbi. Vores afvisning af dette forslag begrundes med nøjagtig det samme, som vi begrundede det med i 1973, da vi havde et helt tilsvarende forslag fremsat af hr. Guldberg og flere medlemmer af venstre, og nu igen her i 1976, hvor vi havde dette forslag til første behandling. Vi sagde dengang, og vi siger på ny: der er noget vældig